

Sygn. akt **III C 465/13**

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2013 roku

Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie Wydział III Cywilny

W składzie:

Przewodniczący: SSO Błażej Domagała

Protokolant: sekretarz sądowy Wioletta Matuszewska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2013 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa A. K. (1)

przeciwko D. M.

o ochronę dóbr osobistych

I. oddała powództwo;

II. nieopłaconymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21.11.2012 r. A. K. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanej D. M. kwoty 9.508,50 zł. Dla uzasadnienia żądania wskazał, że dochodzi tej kwoty jako zadośćuczynienie za krzywdę. W kolejnym piśmie z dnia 08.01.2013 r. domagał się dodatkowo kwoty 5260 zł oraz przeprosin w Telewizji (...) podczas najwyższej oglądalności, podnosząc, że zapłacił kwotę za Internet, jakiej domagano się od niego w pismach, wobec czego był bezpodstawnie straszony sądem. Ostatecznie pismem z dnia 13.02.2013 r. domagał się od pozwanej kwoty 20.000 zł za wyrządzoną krzywdę – represje i prześladowania, zastraszania, okradanie, a także przeprosin, których treść sprecyzował w piśmie z dnia 09.04.2013 r.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pismem z dnia 28.08.2012 r. skierowanym do powoda przez (...) S.A. poinformowano go, że możliwe jest kontynuowanie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, pod warunkiem dokonania wpłaty należności z faktur w kwocie 404,42 zł. Przywrócenie usług nastąpi w terminie 7 dni od spełnienia tego warunku. Pismo zostało opatrzone podpisem D. D. Biura Operacyjnego (...). Kwota ta została zapłacona przez A. K. dnia 15.10.2012 r.

Pismem z dnia 15.11.2012 r. podpisanym przez radcę prawnego A. L. wezwano powoda do zapłaty kwoty 600 zł, jednocześnie wskazując, że w razie jej nieuiszczenia do dnia 29.11.2009 r. zostanie skierowany do sądu pozew.

Dnia 17.09.2012 r. powód skierował pismo do pozwanej, w którym prosił o nie straszenie go sądem, wywodził, że umowa zawarta z (...) to naciąganie; wskazał, iż zapłacił kwotę do jakiej był wzywany.

Powyższe ustalenia poczyniono na podstawie kopii dokumentów złożonych przez powoda, znajdujących się na k. 11-13 akt sprawy. Ich treść nie była kwestionowana, nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje.

Powód domagał się ochrony dóbr osobistych i zapłaty zadośćuczynienia. Pozew swój kierował przeciwko D. M., (...) S.A. W sprawie znajdowały zastosowanie art. 24 k.c. i 448 k.c.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, wobec czego Sąd wydał wyrok zaoczny. Jednakże na podstawie przedstawionego przez powoda stanu faktycznego nie było możliwe uwzględnienie powództwa, pomimo domniemania uznania za prawdziwe okoliczności przytoczonych w pozwie (art. 339 § 2 k.p.c.).

Podstawą ochrony, której żądał powód jest naruszenie dobra osobistego. Jak wynika z pozwu, takiego naruszenia upatrywał się w groźeniu mu wszczęciem postępowania sądowego w razie niezapłacenia nienależnej kwoty pieniężnej.

Powód w niniejszej sprawie był zobowiązany do wykazania jakie dobro zostało naruszone, ponadto konieczne było, aby udowodnił, że czynu takiego dopuściła się pozwana (rozkład ciężaru dowodu – art. 6 k.c.).

Zarówno w pozwie, jak i w pozostałych pismach procesowych A. K. nie wskazał, jakie konkretnie jego dobra osobiste zostały naruszone. Sugerowanie podjęcia czynności zmierzających do wszczęcia postępowania sądowego (egzekucyjnego) nie stanowi jeszcze takiego naruszenia. Nie wykazał, że skutek kierowania do niego pism, żądania zapłaty określonej kwoty doszło do tego, że ucierpiało na tym jego dobre imię, godność, wolność, itp. Wezwanie do zapłaty określonej kwoty, nawet w sytuacji, gdy jest ona nienależna, nie skutkuje jeszcze naruszeniem dobra osobistego. Wskazanie na możliwe działania sądowe i egzekucyjne może oczywiście powodować odczucie obawy, jednakże nie powoduje, że jakieś konkretne dobro osobiste zostało naruszone.

Podkreślić ponadto należy, że powód w sprawie wykazał jedynie, iż pozwana D. M. skierowała do niego pismo, w którym wskazano mu na konieczność zapłaty określonej kwoty w celu kontynuowania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z pisma tego nie wynikało, w jaki sposób i jakie dobro osobiste powoda mogłoby na jego skutek zostać naruszone. Kolejne pismo, w którym wskazano mu na ewentualne wszczęcie postępowania sądowego, zostało podpisane przez inną osobę, która nie była pozwaną w sprawie.

Nawet gdyby uznać, że doszło do naruszenia dobra osobistego, to mając na uwadze wymianę korespondencji jedynie pomiędzy powodem a (...) S.A., a także to, że skutkiem wezwania do zapłaty było jedynie ewentualne nienależne zapłacenie kwoty, którą wskazywano A. K. w pismach, żądane przez niego działania mające na celu usunięcie skutków naruszenia w postaci przeprosin w telewizji o treści przez niego wskazanej, były absolutnie nieadekwatne do rodzaju, skutków i charakteru naruszonego dobra.

Żądanie zadośćuczynienia pieniężnego dodatkowo, oprócz przesłanki bezprawnego naruszenia dobra osobistego, musi opierać się na zawinionym działaniu sprawcy (art. 448 w zw. z art. 24 i 415 k.c.). W tym zakresie powód w jakikolwiek sposób nie wykazał przesłanki winy pozwanej. Nie został również udowodniony rozmiar krzywdy, tym bardziej, że z dołączonych pism nie wynikało, wbrew temu co twierdził A. K. w pozwie, że mają one na celu jego prześladowanie, nękanie, czy wyłudzenie.

Reasumując. W niniejszej sprawie powód nie wykazał naruszenia dobra osobistego, a także bezprawności i zawinionego działania pozwanej. Nie udowodnił rozmiaru krzywdy a także skutków naruszenia dobra osobistego, dla których odwrócenia konieczne byłoby działanie, jakie wskazał w postaci przeprosin. Mając to na uwadze, na podstawie art. 24, 448 k.c. powództwo oddalono.